

"De Watermölle bij Hoksebarge"

Nog heurt mien oor dat stöarig zoezen,
Nog zut mien ooge 't draeiend rad,
Wóar 't wit van schoem kwaamp oaver broezen
Het röstloos water, 't frische nat.

In 't dreuge welzand ston alleene
Nen weependoorn, in vollen bleui
Dóar zat ik gèèrn, met bloote beene,
As kind, in 't heete zunn' gegleui.

Het wodden mij zoo vrömd te meude
As ik door noa dee mölle keek,
Ik dach dat hef joa niks van neude!
Wat maakt mij ait dee mölle week?

't Was of dee greun gel grieze steene
Van lang vergoanen tied wat zèèn.
Was 't bliedschop mangs? Was 't will' alleene?
Of troanen woar z 'an denken dèèn?

En as ik dan weer 't water heurden
Dat brullend deur de schutte sprong
En zich in doezend fladden scheurden
Dan kreeg ik schrik. Maer dan weer drong

't Zich zachjes (net of as 't wol vriejen
Met al de bleumkes langs den wal),
Ten kanten op met röstig vliejen.
'k Vertrouw oe, dacht ik, nummedal.

En doezend half 'ezeene dinge,
Vertelsels half neet oetverteld,
Het eene noa het ander ginge, ...
Een roadsel bleef mij ait de welt.

Herman Berghege

